

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

— Οι πρόγονοι του Μάρκ Τουαν.

Κατά την έβδομηροστή επέτειο των γενεθλίων του γνωστοτάτου 'Αμερικανού εθνομωγράφου Μάρκ Τουαν, ένας εκδότης προκειμένου να εκδόση τη βιογραφία του, τον παρακάλεσε να του στείλη τις φωτογραφίες των προγόνων του.

Στην αίτησι αυτή, ο πνευματώδης συγγραφέυς απάντησε με την ακόλουθη επιστολή :

«Φωτογραφίες των προγόνων μου δεν έχω. "Αν επιμένετε όμως να δημοσιεύσετε τις εικόνες των, στείλτε το φωτογράφο σας στο... Ζωολογικό Κήπο, παρακαλέστε να ντύσουν τους εκεί πιθήκους με ρούχα που φορούσαν οι άνθρωποι πρό 50, 60, 70 ετών, και θα έχετε φωτογραφίες που θα μοιάσουν να αναπληρώσουν τις φωτογραφίες των μακρυνών προγόνων μου !».

— 'Ο Δηληγιάννης μαθητής.

'Ο αείμνηστος πολιτικός και πρωθυπουργός της Ελλάδος Θεόδωρος Δηληγιάννης εμψήθησε στο Γυμνάσιο του Ναυπλίου. Στά 1839 ήταν, καθώς φαίνεται από το μαθητολόγιό του έν λόγφ Γυμνασίου, μαθητής της δευτέρας εκλάσεως και είχε πάρει στις εξετάσεις Ξη, τη στιγμή που τότε άριστα ήταν τότε δεκατορία, και στη διαγωγή πάλι Ξη, ενώ ο μεγαλύτερος βαθμός της ήταν δέκα.

Επίσης σ' έναν άλλο κατάλογο βρέθηκε ή Ξης σημειώσεις σχετικώς : «Θεόδωρος Π. Δηληγιάννης, έν Τευθίδος, πατρός πολιτευομένου. Είς τὰ ποιητικά : καλώς. Είς τὰ λατινικά : καλώς. Είς τὰ ύπόλοιπα : καλώς. Παρατήρησις : χρηστοτήτης και εὐφυΐας».

Όποτε ως μιν απειλούνται όσοι από τους σημερινούς μαθητάς παίρνουν μικρούς βαθμούς ή και μόνον το καλοκαίρι... μετεξασταστοί. Αργότερα, σάν μεγαλώσουν, δεν είναι άπιδανο να γίνουν κι αυτοί πρωθυπουργοί και ένδοξοι σάν τον Δηληγιάννη...

— 'Ο Νέρων... 'Ολυμπιονίκης !

Στον κατάλογο των 'Ολυμπιονικών πρέπει να συμπεριληφθή και ο άπαισιος αυτοκράτορος της Ρώμης Νέρων, ο οποίος έτεκεσθή κάποτε την 'Ολυμπία και γύρισε στην 'Ιταλία συνισκοκοιζώντας άρχετοίς στεφάνους... άναπάχτων νικών.

Στην 'Ολυμπία ο Νέρων μετάξυ πόν άλλων έλαβε μέρος και στους Ιππικούς αγώνας, καθόλα σ' ένα άμα που το έσορσαν δέκα άλογοι. Καθώς έτερεξ βίως, έπρεσε καταγής και λίγο έλειψε να χερμοστασιστή. Έν τούτοις οι θεατάι τον έπαινεμησαν, οι 5.000 ακόλουθοι του τον χερμοκροτήσαν, οι άντιπαλοί τον ύπολόγησαν ότι νικήθηκαν και ο Νέρων άνεκηρύχθη 'Ολυμπιονίκης.

στη γυναίκα και στο γινό του και χαμογέλασε.

Έπειτα έγεννε της μαμμής και βήρκε μαζί της Ξω. Πέρασαν πάλι τους όντάδες, έφτασαν από χωράφι, άνέθηκαν τη σάλια και βρέθηκαν Ξω. Εκεί της ελε : — Δωφο κ' ήθελα να πω το αίμα σου. Μα άφου βοήθηκας τη γυναίκα μου στη γέννα της, σου δίνω χέρι. Φύγε τώρα. "Αν Ξησι το παδί μου, καλή είσαι. "Αλλοιώς έμωσ άλλομωνο σε σένα και στο σό σου... Και, λέγοντας αυτά, γίνρκε κωνός.

Η γορν ή διατηχημένη, σάν έμεινε όλομωνοχ ή μέσα στο σκοτάδι τρέλλη σφεδόν από τον τρόμο της, έκανε το σταυρό της και πήρε το δρόμο για το σπίτι της. Μάλις, κατά τα Ξωμορφώματα, μπόρεσε να φτάση στην κατοκία της. Κάτι γετόνοι που την έβδαν σε κακό χάλι, έρωξαν κοντά της να την περιωρηθούν, φώναξαν τον πατά, της έκωνε άγιασμό κ' έτσι ήρθε Ξανά στα σηνκαλά της.

Έλάνο στο χρόνο, μα μέρα εκεί που ή κυρά Ρήνη άνοιγε το σεντοίνα της, το βήρκε γεμάτο φλουριά. Σ' ένα άπ' αυτά, το πιο μεγάλο, ήταν σκαλισμένο ένα μωρό. Η φτωχική γυναίκα στανροκοπήθηκε τρομαγμένη, έβαλε τὰ φλουριά στο σεντοίνα και τὰ Ξανωκλείδισε, χωρίς να τὰ περάξη ποτέ.

Αυτή ή δουλειά γινόταν τρία χρόνια. Μα κάθε χρόνο το φλουρι με το παιδί μεγάλωνε περισσότερο.

Έπ' τέλους, την τετάρτη χρονιά, καθώς άνοιξε ή γορν το σεντοίνα, βήρκε μέσα ένα παιδί τεσσάρων χρόνων πεθωμένο.

Η μαμμή κατάλαβε τότε πως το παιδί του βρωμόλαμα πέθανε και, άν και ήταν πολύ καλά στην ύγεια της, πήγε στον παπα, Ξεμολογήθηκε και μετάλαβε.

Τη νύχτα παρουσιάστηκε ο 'Οξωποδι στο όνειρό της και της ελε : — "Ο, τι σούταξα τάχαμ. "Οσο ζούσε το παιδί μου, ήσουν ή πλουσιότερη γυναίκα που τόπου. Τώρα που πέθανε, θα πεθάνης κ' έπ' κ' οι δικοί σου...

Επίτησε τρομαγμένη ή δύστηνη ή κυρά Ρήνη, φώναξε τις γετόνωσες της, αλλά μόλις τους ελε το όνειρό της έπρεσε κάτω νεκρή.

Μέσα σ' ένα χρόνο ελξαν Ξεκληρωστέι κ' έλοι οι άλλοι οι δικοί της !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Έτραγουδοῦσαν οι άγγελοι : — "Έλα μαζί μας, κόρη, να ίδης τών ούρανών ψηλά με το λαμπρό του χρώμα, τών ούρανών με τ' άστρα του που βλέπει κάθε πράγμα, να γίνης μέλος δαλεχτό στο άγιό μας τάγμα.

Έλα μαζί μας, κόρη...

— Μάνα μου, πές μου δέν άκούς κεί γάτο αυτό που ψάλλει ;

— Ξέλεγ' ή κόρη ή άρρωστη π' άκουγε το τραγοῦδι.

— Κόρη μου, εινε χίμαρα, ή άκοή σοι σφάλει.

— Μάνα μου, όχι, εινε σκοπός που λέει έν' άγγελοῦδι,

έν' ο' χορός τών Σεραφεϊμ και σ' άγνωστο ποπο λέει σε με την άρρωστη τραγοῦδι που άγατά...

Κι' οι άγγελοι τραγοῦδαγαν : — "Έλα κοντά μας, κόρη,

Έλα με μάς άτίμητο διαμάντι Ξηλεμένο,

άστρο της γης, άνθος χρυσό που ο κόσμος δέν γνωρίζει.

"Έλα ν' άνθης σάν κήρο μας σάν όδο μωρομένο

που ή αγνή φιλόστοργα με τη δροσιά ποτίζε.

"Έλα κοντά μας, κόρη...

— Άκουσε, μάνα ! Δέν άκούς τίποτε σάν αέρα ;

— Ξέλεγ' ή κόρη ή άρρωστη που όλο ν' άκούγη θέλει.

— Τίποτε δέν άκούγεται, χρυσή μου θυγατέρα.

— Μάνα μου, όχι... Εινε σκοπός που ψάλλουν οι άγγελοι,

έν' ο' χοροί μου σίντροφοι στοῦς κάμπους που χορεύουν.

Μάνα μου, με γυροῦνον...

Κι' εψάλλαν πάλι σιγαλά : — "Έλα μαζί μας, κόρη,

εΜου λείπει άπ' τὸ στέμμα μου ένα διαμάντι ούρατο,

μάς ελεπεν ο Πανάγαθος κ' ήρξαμνε εκ πρώτον

γὰ να σε πάρθνη άπ' τη γη σε κόμπω άλλο, νεό,

όπως έν' άνθος τὰ πουλιά παίρνουν με τὰ φτερά των.

"Έλα μαζί μας, κόρη...

— Μάνα μου, τώρα δέν άκούς τίποτε κείθε πέρα ;

— Ξέλεγε πάλι ή άρρωστη σάν παρασυνειμένη.

— Κόρη μου, άκούω μοναχά το φωςημα τοῦ άγέρα.

— Όχι, μακροῦλα... Είν' ο' χορός που ψάλλει και διαβαίνει.

Μάνα μου... εινε ή φωνή... που λέει... τ' άγγελοῦδι... και με... τραγοῦδι... άγνωστο... πρωτάκουστο... τραγοῦδι...

κοντά του... τώρα... με καλεῖ... μόνε... με περιμένει...

Κι' οι άγγελοι τραγοῦδαγαν : — Να ποῦθης, νέα κόρη!

Νά ο' λαμρός μας ούρανός με το γαλάζιο χρώμα,

ο ούρανός με τ' άστρα του που βλέπει κάθε πράγμα,

ο ούρανός που προσκοινοῦν γονασταῖ στο χῶμα,

εδώ όπου θα είντνης με μάς στο άγιό μας τάγμα.

Μείνε μαζί μας, κόρη...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΙΩΝ

(ΤΟΥ ΑΕΝΑΟΥ)

Στ' άπόκρηφο του δάσους μονοπατί, στην όχθη την καλωμορφωμένηη πηγαῖο κάθε βράδι άγάλι-άγάλι κ' έχω στη σκέπη έσένα, άγαπημένη.

Και τὰ καλίμα μυστικά βοῦζουν, στα χαιωκλάδια άπόλωπτα σκοτάδι,

λές και γροκῶ μιλήματα και θρήφους και κλαίο και κλαίο μέσ' στο μαύρο βράδι.

Μου φαίνεται τοῦ τραγοῦδιού σου ο ήχος σάν φῶσημα όπου έλαφρά πετά και ή γλακία κ' άρμονική λιλάα σου μέσα στη λίμνη σβόνεται βαθειά.

Ξεχνήνεται τοῦ φρεγγαροῦ ή λάμψη στής λίμνης τὰ κομμάνα νερά και πλέκει τὰ χλομά της τὰ τριαντάφυλλα στα φύλλα ποῦχει σάν στεφάνι ή καλαμιά. Μέσα στοῦς κάμπους τραγοῦδούν τ' άλάρια και κρός τη νύχτα τὰ μάτια τους σηκώνουν, μέσ' στα καλίμα τὰ πουλιά κομμοῦνται και σάν ύνο τους γέρνουν και Ξυγόνουν.

Κι' εῶν τὰ μάτια χαμωλόνοι διακροσμένα και μέσ' άπ' τη θλαμμένη μου ψυχῆ όλες ή σπένφες μου κεποῖν σε σένα σάν ήρωμη της νύχτας προσερχῆ.

Μετ. Μ. ΣΠΟΥΡΟΥ

